

DECIZIE

15 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul Iuliana Oprea
Judecătorii Ion Druță, Dumitru Mardari, Maria Ghervas, Galina Stratulat

examinând recursul declarat de către Scăfaru Gheorghe, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Gheorghiev Ion împotriva lui Scăfaru Gheorghe, intervenient Boboc Dumitru cu privire la restituirea datoriei, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 august 2016, prin care a fost respins apelul declarat de către Scăfaru Gheorghe, prin intermediul avocatului Eugeniu Tetelea, și menținută hotărârea Judecătoriei Călărași din 20 aprilie 2016

c o n s t a t ă

La 12 ianuarie 2016 Gheorghiev Ion a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Scăfaru Gheorghe, intervenient Boboc Dumitru cu privire la restituirea datoriei.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 11 iunie 2009 a luat cu împrumut de la Boboc Dumitru suma de 20000 Euro. La termenul scadent al împrumutului, din cauza unor probleme, reclamantul nu a avut posibilitatea de a restitui banii datorăți. Drept urmare, Gheorghiev Ion a fost nevoit de a-și înstrăina apartamentul.

Între timp, Boboc Dumitru s-a adresat la nănașul de cununie Scăfaru Gheorghe, care l-a rândul lui urma să discute cu reclamantul despre restituirea împrumutului.

Gheorghiev Ion în urma vânzării apartamentului, i-a transmis lui Scăfaru Gheorghe suma de 10000 Euro, pentru ca acesta la rândul lui să-i transmită lui Boboc Dumitru. Cu toate acestea însă reclamantul a fost sesizat în instanța de judecată de către Boboc Dumitru, care a înaintat o acțiune de încasare a datoriei de 20000 Euro.

În circumstanțele date, Gheorghiev Ion a depus o plângere la Procuratura r-lui Călărași pe numele lui Boboc Dumitru și Scăfaru Gheorghe. Ultimul, în urma audierii, a recunoscut faptul că a transmis lui Boboc Dumitru suma de 10000 Euro.

În acest sens pârâtul i-a cauzat prejudicii grave, în cazul în care a considerat raporturile dintre părți ca fiind tripartite și de bună-credință (Gheorghiev Ion avea calitatea de împrumutat, Boboc Dumitru – împrumutător, iar Scăfaru Gheorghe - intermediar), iar drept urmare a considerat obligațiile pecuniare asumate prin recipisă ca fiind stinse și executate, nesolicitând de la celelalte părți restituirea recipisei.

Raportând normele enunțate la situația existentă și aplicând analogia legii la circumstanțele create, menționează că intermediarul dobândește calitatea de împrumutat, prin prisma art. 5 al. (1) Cod civil, or pârâtul a recunoscut primirea banilor în explicațiile sale date organelor de poliție, ceea ce denotă faptul că o parte din datorie s-a restituit, însă suma de 10000 Euro nu a ajuns la destinatar. În circumstanțele date, reclamantul este exonerat față de Boboc Dumitru în vederea restituirii datoriei și întru evitarea executării duble a obligației.

Cere reclamantul restituirea din contul lui Scăfaru Gheorghe a sumei de 10000 Euro și încasarea cheltuielilor de judecată.

Ulterior reclamantul și-a majorat cuantumul pretențiilor și a solicitat de la pârât încasarea prin prisma art. 619 Cod civil a dobânzii de întârziere în sumă de 3355 Euro.

Prin hotărârea Judecătoriei Călărași din 20 aprilie 2016, a fost admisă acțiunea și dispusă încasarea de la Scăfaru Gheorghe în beneficiul lui Gheorghiev Ion a datoriei în mărime de 10000 Euro și dobânda de întârziere în sumă de 3355 Euro, iar în total suma de 13355 Euro, convertiți în valută națională la data executării hotărârii, precum și cheltuielile de judecată în mărime de 6641 lei, iar în beneficiul statului 100,65 Euro convertiți în valută națională.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 august 2016, a fost respins apelul declarat de Scăfaru Gheorghe și menținută hotărârea Judecătoriei Călărași din 20 aprilie 2016.

La 18 noiembrie 2016 Scăfaru Gheorghe a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a cerut admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești și pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, instanțele la adoptarea hotărârilor au luat în considerație doar explicațiile lui Gheorghiev Ion, nu și pe cele ale recurentului. La fel, instanța de apel a reținut că raportul obligațional existent între părțile litigante, în esența sa, constituie un raport rezultat din contractul de împrumut, având statut de cerere subsecventă raportului dat.

Concluziile date sunt eronate reieșind din următoarele.

Din sensul art. 867 al. (1) Cod civil rezultă că, contractul de împrumut reprezintă o înțelegere (acord) conform căruia împrumutătorul se obligă să dea în proprietate împrumutatului bani sau alte bunuri fungibile, iar ultimul se obligă să restituie aceeași sumă de bani sau bunuri de același gen, calitate sau cantitate.

În conformitate cu art. 138 al. (4) CPC, înscrisurile care confirmă încheierea contractului de împrumut se depun în instanța de judecată în original sau în copie autentificată în modul stabilit de lege, indicându-se locul de aflare a originalului. Recipisa sau alt înscris nu pot servi drept temei pentru încasarea sumei împrumutului, dacă aceste înscrisuri nu conțin informații despre părțile contractului de împrumut și despre suma concretă a împrumutului. Or, înscrisul respectiv reprezintă expunerea unui act juridic civil și, în consecință, urmează să corespundă exigențelor legale, inclusiv referitor la clauzele esențiale ale acestuia.

Din materialele pricinii rezultă că, contractul de împrumut (conform recipisei) a fost încheiat între Boboc Dumitru și Gheorghiev Ion.

Transmiterea sumei împrumutate a fost efectuată de împrumutătorul Boboc Dumitru împrumutatului Gheorghiev Ion la direct, fără participarea oricărui intermediar. Și din conținutul recipisei din 11 iunie 2009 nu rezultă că suma datoriei va fi rambursată creditorului prin intermediul unei alte persoane.

Mai mult ca atât, în plângerea sa din 09 ianuarie 2012 către Procuratura r-lui Călărași, Gheorghiev Ion a declarat că: „între timp Boboc Dumitru s-a adresat către

nănașul de cununie Scăfaru Gheorghe, care urma să vorbească cu mine în vederea rambursării datoriei conform recipisei. Deoarece eu eram în relații prietenești cu Scăfaru Gh., acesta înțelegând situația în care m-am pomenit, dispunând de sume bănești, mi-a propus ca el să întoarcă finului Boboc D. suma de 10000 euro și ulterior acești bani să-i restitui lui. Eu am fost de acord cu binefacerea lui Scăfaru Gheorghe. Ultimul i-a transmis suma de 10000 euro lui Boboc D. în contul restituirii datoriei din partea mea, fapt care poate fi confirmat de acesta. Careva recipise nu au fost întocmite, deoarece aveau încredere unul față de altul”.

Sunt relevante și argumentele Curții Supreme de Justiție expuse în decizia din 30 aprilie 2014 și anume: „în cazul dat nu au relevanță afirmațiile recurentului precum că și-a onorat obligațiunile asumate față de Boboc Dumitru, fapt stabilit de către CPR Călărași prin declarațiile martorilor Scăfaru Gheorghe și Eni Tudor, care au confirmat restituirea împrumutului, or în speță nu a fost prezentat nici un înscris care ar confirma restituirea împrumutului, fapt ce contravine și exigențelor art. 121 și art. 122 al. (1) CPC, care indică că instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cauzei. Circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

În susținerea concluziei date, instanța de recurs reține și dispozițiile art. 210 al. (1) Cod civil, care indică că trebuie să fie încheiate în scris actele juridice dintre persoanele juridice, dintre persoanele juridice și persoanele fizice și dintre persoane fizice dacă valoarea obiectului actului juridic depășește 1000 lei, cât și dispozițiile art. 211 al. (1) Cod civil, care indică că nerespectarea formei scrise a actului juridic face să decadă părțile din dreptul de a cere, în caz de litigiu, proba cu martori pentru dovedirea actului juridic. Sub acest aspect, prin aplicarea regulilor de interpretare a normelor enunțate, justificat instanța de apel a remarcat că la restituirea împrumutului este firească respectarea formei scrise. La acest capitol se mai reține și faptul că în caz de nerespectare a formei scrise a actului juridic civil, părțile sunt în drept să dovedească actul juridic cu toate mijloacele de probă prevăzute de CPC, excepție fiind doar proba cu martori, însă în cadrul examinării cauzei Gheorghiev Ion nu a prezentat instanței probe incontestabile și pertinente ce ar confirma restituirea împrumutului lui Boboc Dumitru și onorarea obligațiilor asumate prin recipisa din 11 iunie 2009”.

Ilegal au fost aplicate și prevederile art. 619 Cod civil ce țin de încasarea dobânzii de întârziere, în situația în care au lipsit careva raporturi contractuale cu intimatul. Or, prin obligație pecuniară se va înțelege acea obligație, în virtutea căreia debitorul este obligat, în baza unui contract sau a unei obligații extra contractuale prevăzute de Codul civil, să transmită creditorului bani, în sumă determinată sau determinabilă, adică utilizează banii ca mijloc de plată.

Instanțele eronat au aplicat prin analogie și prevederile art. 700 al. (1) Cod civil, în cazul în care litigiului dat sunt aplicabile prevederile art. 867-874 Cod civil. Și nici declarațiile pârâtului Scăfaru Gheorghe din 15 ianuarie 2013 depuse în cadrul urmăririi penale, precum că el a recunoscut obținerea de la reclamant a sumei de 10000 Euro, nu poate fi apreciată ca probă, care ar confirma că raporturile juridice între părți rezultă dintr-un contract de împrumut, deoarece din declarațiile acestuia o asemenea concluzie nu rezultă.

Instanțele nu au aplicat și normele care reglementează termenul general de prescripție extinctivă, interpretând eronat circumstanțele cauzei.

Conform art. 267 al. (1) Cod civil, termenul general în interiorul căruia persoana poate să-și apere, pe calea intentării unei acțiuni în instanța de judecată, dreptul încălcat este de 3 ani.

Art. 272 al. (1) Cod civil stabilește că, termenul de prescripție extinctivă începe să curgă de la data nașterii dreptului la acțiune. Dreptul la acțiune se naște la data când persoana a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului.

Chiar din conținutul cererii de chemare în judecată rezultă că Gheorghiev Ion a aflat despre încălcarea dreptului său începând cu 09 ianuarie 2013, când a depus plângerea la Procuratura r-lui Călărași. Respectiv, termenul de prescripție pentru acesta a expirat la 09 ianuarie 2016. Cu o astfel de acțiune reclamantul s-a adresat însă abia la 12 ianuarie 2016, deci în afara termenului stabilit de lege.

Cu titlu de consecință, sunt eronate interpretările instanței precum că dreptul la acțiune pentru Gheorghiev Ion a început să curgă începând cu 26 noiembrie 2013, când Curtea de Apel Chișinău a adoptat decizia pe marginea acțiunii lui Boboc Dumitru împotriva lui Gheorghiev Ion cu privire la restituirea datoriei de 20000 Euro.

Ulterior, recurentul a depus un recurs suplimentar, în motivarea căruia a indicat că după contestarea deciziei instanței de apel din data de 09 decembrie 2016, procurorul Procuraturii raionului Călărași – Alexandru Guzic a emis Ordonanța de clasare a urmăririi penale și scoaterea de sub urmărire penală a lui Boboc Dumitru, în cadrul dosarului penal intentat la denunțul lui Gheorghiev Ion privind atragerea la răspundere penală a lui Boboc Dumitru pentru escrocherie. Or, din aceeași ordonanță rezultă că suma de 10000 Euro încasată de la recurent prin hotărârile contestate nu are vreo tangență cu raporturile juridice stabilite între Boboc Dumitru și Gheorghiev Ion privind împrumutul a 20000 Euro. Aceste circumstanțe s-au stabilit și în urma acțiunilor de confruntare efectuate dintre Gheorghiev Ion și Boboc Dumitru, potrivit cărora Scăfaru Gheorghe nu era la curent cu raporturile de împrumut instituite între aceștia și, deci, nu poate fi considerat ca un intermediar, iar acțiunea dată ca fiind subsecventă litigiului anterior.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Colegiul constată că, la data de 05 septembrie 2016 în adresa lui Scăfaru Gheorghe a fost expediată decizia motivată a Curții de Apel Chișinău din 23 august 2016, care a fost recepționată de recurent la 19 septembrie 2016 (f.d. 106, 122). În circumstanțele date, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 18 noiembrie 2016 în termen.

În conformitate cu art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a admite recursul, de a casa integral decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul și să caseze integral sau parțial decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre.

Materialele cauzei atestă faptul că, Boboc Dumitru anterior s-a adresat cu acțiune împotriva lui Gheorghiev Ion, prin care a cerut restituirea împrumutului de 20000 Euro transmise ultimului în baza contractului de împrumut din 11 iunie 2009.

Pe marginea litigiului dat, Curtea de Apel Chișinău a admis integral pretențiile reclamantului prin decizia din 26 noiembrie 2013, menținută prin decizia Curții Supreme de Justiție din 30 aprilie 2014.

Gheorghiev Ion prin prezenta cerere de chemare în judecată pretinde la încasarea de la Scăfaru Gheorghe a sumei de 10000 Euro și invocă că ultimul urma să transmită banii lui Boboc Dumitru în vederea stingerii datoriei de 20000 Euro instituite potrivit contractului de împrumut din 11 iunie 2009 și dispusă spre încasare prin decizia judecătorească irevocabilă din 26 noiembrie 2013.

Instanțele inferioare prin hotărârile contestate au admis pretențiile lui Gheorghiev Ion și au dispus încasarea de la Scăfaru Gheorghe în beneficiul intimatului a datoriei de 10000 Euro și a dobânzii de întârziere de 3355 Euro. În motivarea soluțiilor adoptate au indicat că raportul obligațional instituit între părțile cauzei prezintă în sine un raport rezultat dintr-un contract de împrumut, având statut de cerere subsecventă acestuia, deoarece Scăfaru Gheorghe din numele lui Boboc Dumitru a acționat ca un intermediar în raportul de împrumut instituit anterior și, deci, și-a asumat obligația de a transmite suma de 10000 Euro către creditor, pe care însă nu a executat-o. Drept urmare, au considerat raportul juridic dintre Scăfaru Gheorghe și Gheorghiev Ion valabil în virtutea art. 700 al. (1) Cod civil, care stabilește că pentru valabilitatea unui contract prin care se recunoaște existența unei obligații este necesară o declarație scrisă de recunoaștere. Or, declarația scrisă a lui Scăfaru Gheorghe la 15 ianuarie 2013 din cadrul urmăririi penale precum că în anul 2010 a primit de la Gheorghiev Ion suma de 10000 Euro în contul datoriei lui Boboc Dumitru, constituie un act de recunoaștere a obligației. Totodată, instanțele au respins argumentele pârâtului privind nerespectarea formei scrise a actului juridic prevăzute de art. 210-211 Cod civil.

Or, concluziile date sunt eronate și ilegale din considerentele ce urmează.

Conform art. 867 al. (1) Cod civil, prin contractul de împrumut o parte (împrumutător) se obligă să dea în proprietate celeilalte părți (împrumutatul) bani sau alte bunuri fungibile, iar aceasta se obligă să restituie banii în aceeași sumă sau bunuri de același gen, calitate și cantitate la expirarea termenului pentru care i-au fost date.

Deci, din esența și natura juridică a contractului de împrumut rezultă că acest contract este un acord de voință între împrumutător și împrumutat.

Forma este o condiție de valabilitate a actului juridic în cazurile expres prevăzute de lege.

Conform art. 210 al. (1) și al. (2) Cod civil (forma scrisă a actului juridic), trebuie să fie încheiate în scris actele juridice dintre persoanele juridice, dintre persoanele juridice și persoanele fizice și dintre persoanele fizice dacă valoarea obiectului actului juridic depășește 1000 de lei, iar în cazurile prevăzute de lege, indiferent de valoarea obiectului. În cazul în care, conform legii sau învoielii între părți, actul juridic trebuie încheiat în scris, el poate fi încheiat atât prin întocmirea unui singur înscris, semnat de părți, cât și printr-un schimb de scrisori, telegrame, telefonograme, altele asemenea, semnate de partea care le-a expedit.

Art. 211 al. (1) Cod civil stabilește că, nerespectarea formei scrise a actului juridic face să decadă părțile din dreptul de a cere, în caz de litigiu, proba cu martori pentru dovedirea actului juridic.

Deci, reieșind din normele date rezultă că, nerespectarea formei scrise a actului juridic civil nu atrage nulitatea lui, ci lipsește părțile de a cere, în caz de litigiu, de dreptul de a cere proba cu martori pentru dovedirea acestui act. Părțile sunt în drept să dovedească actul juridic în cauză cu alte mijloace de probă prevăzute de lege, cum ar fi elementele de fapt constatate din explicațiile părților și ale altor persoane interesate în

soluționarea pricinii, din înscrisuri, probe materiale, înregistrări audio-video, concluziile experților etc.

Efectele nerespectării formei scrise a actului juridic se aplică atât în cazurile când forma scrisă a actului juridic civil este impusă de lege, precum și atunci când forma scrisă obligatorie este instituită prin acordul părților.

Gheorghiev Ion în motivarea acțiunii a considerat obligațiile pecuniare asumate de acesta prin recipisa din 11 iunie 2009 ca fiind executate, de vreme ce Scăfaru Gheorghe, în calitate de intermediar care, prin analogia legii, a dobândit calitatea de împrumutat, deși urma să restituie lui Boboc Dumitru suma de 10000 Euro primită de la reclamant, însă suma dată nu a ajuns la destinatar.

Alegațiile instanțelor precum că Scăfaru Gheorghe a recunoscut în fața organelor de poliție la 15 ianuarie 2013 faptul că în anul 2010 a primit de la Gheorghiev Ion suma de 10000 Euro în contul datoriei lui Boboc Dumitru (f.d. 74, 104 verso), nu pot fi reținute de instanța de recurs.

Or, art.138 al.(4) CPC instituie condiția potrivit căreia înscrisurile care confirmă încheierea contractului de împrumut se depun în instanța de judecată în original sau în copie autenticată în modul stabilit de lege, indicându-se locul de aflare a originalului.

Recipisa sau alt înscris nu pot servi drept temei pentru încasarea sumei împrumutului, dacă aceste înscrisuri nu conțin informații despre părțile contractului de împrumut și despre suma concretă a împrumutului. Înscrisul reprezintă expunerea unui act juridic civil și, în consecință, urmează să corespundă exigențelor legale, inclusiv referitor la clauzele esențiale ale acestuia.

Gheorghiev Ion a invocat nemijlocit în cadrul ședinței de judecată precum că nu a fost semnată cu Scăfaru Gheorghe vreo recipisă de transmitere a sumei de 10000 Euro (f.d. 62). Și explicația lui Scăfaru Gheorghe de la f.d. 6 nu prezumă cu certitudine că între părțile litigiului au fost instituite careva raporturi contractuale de împrumut și nici nu prezintă prin sine o declarație de recunoaștere a datoriei de către recurent, deci implicit nu confirmă valabilitatea unei convenții de împrumut încheiate între Gheorghiev Ion și Scăfaru Gheorghe.

Mai mult ca atât, responsabilă de executarea contractului de împrumut (prin prisma art. 867 al. (1) Cod civil) este persoana care a semnat contractul în calitate de împrumutat, dar nu persoana căreia i-au fost transmiși banii după încheierea contractului.

Explicația de la f.d. 6 urmează a fi apreciată și în coraport cu Ordonanța Procuraturii r-lui Călărași din 09 decembrie 2016 de scoatere de sub urmărire penală a lui Boboc Dumitru din motivul lipsei în acțiunile lui a elementelor infracțiunii prevăzute de art. 190 Cod penal. Astfel, potrivit acesteia, Scăfaru Gheorghe (în calitate de martor) a declarat că anterior i-a împrumutat lui Gheorghiev Ion de mai multe ori diferite sume de bani, însă despre instituirea a cărorva raporturi de împrumut dintre intimat și Boboc Dumitru, acesta nu a cunoscut.

Nu are relevanță la caz încheierea Judecătoriei Strășeni (cu sediul în Călărași) din 14 februarie 2017, anexată drept probă de intimatul Gheorghiev Ion la referința sa, invocând faptul că prin aceasta s-a constatat că Scăfaru Gheorghe a recunoscut în fața organelor de drept că a primit suma de 10000 Euro de la Gheorghiev Ion în contul datoriei lui Boboc Dumitru. Or, obiectul încheierii date a constituit de fapt examinarea plângerii lui Gheorghiev Ion împotriva ordonanței de clasare a Procuraturii r-lui Călărași din 09 decembrie 2016 și a ordonanței procurorului ierarhic superior din 28 decembrie 2016 în ordinea art. 313 CPP, care în final a fost respinsă.

În circumstanțele date, având în vedere că lipsește vreun înscris ce ar confirma încheierea contractului de împrumut între Gheorghiev Ion și Scăfaru Gheorghe, precum și faptul că nu a fost confirmată recunoașterea datoriei de către Scăfaru Gheorghe față de intimat, rezultă netemeinicia pretenției lui Gheorghiev Ion de încasare de la recurentul-pârât a datoriei de 10000 Euro.

Implicit, rezultă și netemeinicia capătului de cerere privind încasarea dobânzii de întârziere.

Or, dobânda de întârziere, prevăzută de art.619 Cod civil, reprezintă o modalitate de despăgubire pentru întârzierea executării obligațiilor pecuniare, considerându-se că are loc folosirea mijloacelor financiare străine. Pentru curgerea de drept a dobânzilor de întârziere se cer a fi îndeplinite cumulativ următoarele condiții: - obligația debitorului să conștie în plata unei sume de bani; - obligația să fie lichidă (dobânzile curg de drept numai în cazul în care cuantumul sumei datorate este precis determinat); - obligația să fie exigibilă (numai dacă datoria debitorului a ajuns la scadență și nu a fost executată, creditorul este îndreptat la plata sumei de bani și a dobânzilor de întârziere).

Dobânda prevăzută la art.619 se aplică doar obligațiilor pecuniare, care se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

Având în vedere că Gheorghiev Ion prin acțiunea înaintată pretinde de fapt la confirmarea instituirii unor raporturi contractuale de împrumut cu Scăfaru Gheorghe și, deci, nu se invocă întârzierea executării obligației pecuniare, respectiv la caz nu sunt aplicabile prevederile art. 619 Cod civil ce țin de încasarea dobânzii de întârziere.

În conformitate cu art. 94 al. (1) și al. (3) CPC, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Prevederile alin.(1) și (2) se aplică și la repartizarea între părți a cheltuielilor de judecată în instanță de apel, în instanță de recurs și în cadrul revizuirii.

Conform ordinelor de încasare a numerarului din 05 august 2016 și din 18 noiembrie 2016, anexate în original la materialele cauzei (f.d. 90, 115-116), Scăfaru Gheorghe a suportat cheltuieli în mărime de 6605 lei pentru taxa de stat achitată la declararea cererii de apel, precum și 4506 lei pentru taxa de stat achitată la declararea cererii de recurs.

Reieșind din faptul că pretențiile intimatului-reclamant sunt respinse integral, în concordanță cu art. 94 al. (1) și al. (3) CPC instanța de recurs va dispune compensarea de la Gheorghiev Ion în beneficiul lui Scăfaru Gheorghe a cheltuielilor de judecată în sumă totală de 11111 lei.

Față de cele ce preced și fiind cert că circumstanțele pricinii au fost constatate de către instanțele de judecată ierarhic inferioare, nefiind necesară verificarea suplimentară a cărorva dovezi, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul declarat, de a casa integral decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe și a emite o nouă hotărâre de respingere a acțiunii ca neîntemeiată.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b), art. 445 alin. (3) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

decide:

Se admite recursul declarat de către Scăfaru Gheorghe.

Se casează integral decizia Curții de Apel Chișinău din 23 august 2016 și hotărârea Judecătoriai Călărași din 20 aprilie 2016, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Gheorghiev Ion împotriva lui Scăfaru Gheorghe, intervenient Boboc Dumitru cu privire la restituirea datoriei și se emite o nouă hotărâre, prin care:

Se respinge integral acțiunea înaintată de Gheorghiev Ion împotriva lui Scăfaru Gheorghe, intervenient Boboc Dumitru cu privire la restituirea datoriei ca neîntemeiată.

Se încasează de la Gheorghiev Ion în beneficiul lui Scăfaru Gheorghe cheltuielile de judecată în mărime de 11111 (unsprezece mii una sută unsprezece) lei.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței, judecătorul

Iuliana Oprea

Judecătorii

Ion Druță

Dumitru Mardari

Maria Ghervas

Galina Stratulat